

კთხაწარი საფეხბურთო სკოლა

ფასი 50 თეთრი №11 23 - 30 აპრილი 2018 წელი ბათუმის სამშაბათობით

**ჯეგალ
ბერსამია:
„პორტი
გაიყიდა ერთი
აგნის ფასად,,**

33. 3

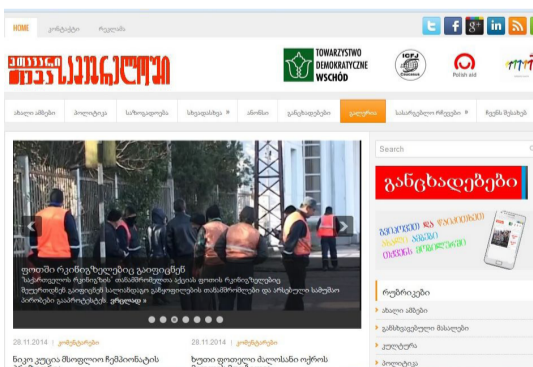
**„როდესაც
ხალხზე ხომ
უნდა იფიქროს
ვინაა?..,,**

33. 3

**„ზეიტერ
საქართველო,,
- მითი თუ
რეალობა**

33. 4

**უნე ჯარ ებ არ
ბინახავს?**

ამ გვირგვინი ჩვენ
www.msnews.ge

**„რადაც ორ კვირას ვაქათებ,
იბასაც მართებენ და თქვენთან
ლაპარაკის თავი მაქვს?..
აიჩრქალება თუ არა გარეუკრება ფოთში?**

ივანა ავაქორია
ფოთი

ადგილობრივი მთავრობა, უკვე მერამდენედ, გარე-
ვაჭრობის მოწვევას ცდილობს - გააფრთხი-
ლეს ის მოვაჭრეები, რომლებსაც მაღაზიების წინ
განთავსებულ დახლებზე აქვთ სარეალიზაციოდ
საქონელი გამოტანილი. იმ შემთხვევაში, თუ ისინი
თვითნებურად გაკეთებულ დახლებს არ დაშლიან
და საქონლის რეალიზაციას სავაჭრო ფართებში
არ გააგრძელებენ, მათ მიმართ საჯარიმო სანქციები
ამოქმედდება.

ზედამხედველობის სამსახურის უფროს დავით

ჯგერენიას თქმით, მათი მიზანია არა მოვაჭრეების
დაჯარიმება, არამედ გარევაჭრობის მოწვევით,
მაგრამ დაუმორჩილებლობის შემთხვევაში, იძულებ-
ულები იქნებიან, ამოქმედონ სანქციები. ადგილო-
ბრივი ხელისუფლების პრინციპულობის არ ჯერათ
მოვაჭრეებს, რადგან გარევაჭრობის აკრძალვის მც-
დელობა პირველი არ გახლავთ. ვაჭრები გარემო-
ვაჭრეების აკრძალვაში ბაზრის დირექციის ინტერე-
სებსაც ხედავენ. ადგილობრივი ხელისუფლებაც და
ბაზრის დირექცია კი გარევაჭრობის აკრძალვის აუ-
ცილებლობაზე საბრძენ. ფაქტი კი ერთია - ბაზარ-

დასასრული 2-33.

**ბულინგი -
თანამედროვეობის
პრობლემა**

33. 5

**ჯული
ქილიფთარი:
„ცხოვრებაში
სირთულეების
არ მეუინია,,**

33. 6

ჯემალ გერსამია: „პორტი გაიყიდა ერთი ანის ფასად,,

თქალა მახკავა ფოთი

ეკორის ინტერვიუს სტუმარს, ინჟინერს, პორტების მშენებელ ჯემალ გერსამიას ფოთის პორტის მნიშვნელობაზე, ასევე მისი გასხვისების ასპექტებზე ვესაუბრეთ, ის დაუფარავად ასახელებს პიროვნებებს რომლებსაც, მისი მოსაზრებით დიდი წვლილი მიუძღვით ფოთის პორტის გასხვისებაში.

- 1986 წელს დაიწყო პორტში მუშაობა - ნავსადგურის მთავარი ინჟინერი ვიყავი ზუსტად 10 წელი. დავამთავრე დესისინსტიტუტი - „ინჟინერ მარსკოვა ფლოტ“, რომელიც მოიცავს პორტების მშენებლობას. მუშაობის დაწყებისთანავე მივხვდი, რომ პორტს უჭირდა იმ თვალსაზრისით, რომ დიდი გემები ვერ შემოდოდნენ, შემოსასვლელი არსი არ იყო კარგ მდგომარეობაში - ისილებოდა ყოველთვის, რაც რიონის „ბრალი“ იყო. ადრინდელი მდგომარეობით, რიონის მთავარი შტო გამოდიოდა იქ, სადაც ამჟამად პორტია. კერძოდ, ნავსადგურის სამმართველოსთან, ხოლო 1939 წელს „კარგმა“ სპეციალისტებმა რიონის ეს შტო გადაისროლეს ნაბადის შემოსასვლელში, ანუ რიონს შეუცვალეს მიმართულება. მათ ვერ გათვალეს, რა მოყვებოდა ამას. რადგან 1939 წლიდან დაწყებული იყო სილის შემოტანა ნავსადგურის შემოსასვლელში და ამიტომაც წლების შემდეგ იძულებული გახდით, ოდესის გემები გამოგვეძახა. მათ ვუხდით სამ დოლარს ერთი კუბური მეტრი სილის ამოღე-

ბაში. წელიწადში მილიონ ასი - მილიონ ორასი კუბმეტრი სილის ამოღება ხდებოდა საჭირო, აღნიშნულზე ხარჯის გაზრდამ შესაბამისად გამოიწვია ტარიფების გაზრდა, სწორედ ამიტომაც ყველაზე ძვირი ნავსადგური იყო ფოთი შავ ზღვაში და ამიტომაც იყო, არ აპირებდნენ ფოთის პორტში გემები შემოსვლას სიძვირის გამო. რომ დაეინახე პორტის მდგომარეობა უარესდებოდა, 1988 წელს ჩავედი ოდესაში, ვნახე, მოსკოვის, ოდესის, ხარკოვის ყველაზე კარგი სპეციალისტები, დავეჭქით და დავეწყეთ სიტუაციის გაანალიზება - შესწავლა. მაგრამ მოგვისწოცა ცუდმა პერიოდმა - დაიშალა საბჭოთა კავშირი და დაიფანტა ეს ხალხიც. - ხშირად საუბრობენ საზოგადოებაში - შევარდნადის დროს დაიწყო პორტის დადმასვლაო, მის პერიოდს უკავშირებენ პორტის გასხვისებას. საინტერესოა თქვენი აზრი ამასთან დაკავშირებით...

-საბჭოთა კავშირის დაშლის შემდეგ ყველგან აირია სიტუაცია. ზვიადის მთავრობის დროსაც არავის ეცალა პორტისთვის ქვეყანაში და მის ირგვლივ შექმნილი სიტუაციიდან გამომდინარე, მოვიდა შემდგომ შევარდნაძე, რომელიც „დაინტერესდა“ ფოთის პორტით. მან ფოთში ჩამოიყვანა მინისტრთა კაბინეტი, შეკრება გაიმართა ფოთის თეატრის შენობაში. იყო საუბარი, რა ეშველება ფოთის პორტს, რა პრობლემები არის შექმნილი პორტში და როგორ უნდა მოვაგვაროთ, ასევე ისაუბრეს სამომავლო გეგმებზე. ქალაქ ფოთის

ნავსადგურის რეორგანიზაცია - რეკონსტრუქციის საკითხზე მსჯელობდნენ. ასევე ჩამოიყვანა სპეციალისტთა ჯგუფი. ყველა გამოთქვამდა თავის მოსაზრებას, თუმცა ნავსადგურის მთავარი ინჟინრის აზრით არავინ დაინტერესებულა, რადგან ჩემი მოსაზრება და მიდგომა განსხვავებულია მათი შეხედულებებისგან. მასხოვს, ამ სხდომის შესვენების დროს ერთ-ერთმა იქ მყოფმა მკითხა - თქვენ, როგორც მთავარი ინჟინერი, რას ფიქრობთ აქ გაუღებულ საკითხებზე. ვუპასუხე - აქ რაც ხდება, საბავშვო ბაღია, ეს უფრო

გააუარესებს ნავსადგურის მდგომარეობას - მეტი. ეს იყო დასაწყისი ფოთის პორტის ნგრევისა. რასაც ეს ვითომ სპეციალისტები ამბობდნენ, უცხო ყურისთვის, ანუ არაკომპეტენტური ადამიანისთვის მომხიბლავი და საინტერესო იყო, მაგრამ მცოდნე და ჩახედული ადამიანისთვის ძნელი მისახვედრი არიყო, საით მიდიოდა საუბარი - ეს იყო პორტის ჩამოშლა-ნგრევა. ეს მოხდა 1993 წელს და შედეგებს დღეს ვიძიებ.

- ვინ იყვნენ ის სპეციალისტები, ვისაც შევარდნაძემ ჩააბარა ნავსადგურის რეორგანიზაცია-რეკონსტრუქციის საკითხი? - თბილისში იყო ოდესის მეცნიერებათა ინსტიტუტი „გიპროპორტროი“, რომლის დირექტორი გახლდათ რევაზ თოფურიანი, მოადგილე, მთავარი ინჟინერი კი სპარტაკურავია. შევარდნაძემ პორტის განვითარების საკითხი ჩააბარა მათ. რომ მოკიდეს ხელი ამ პროცესებს, მიხვდნენ, ვერ ერკვეოდნენ საკითხში და თავი ვერ მოაბეს. გავიდა ერთი წელი და იძულებულნი გახდნენ, შეხვედროდნენ ადამიანების ჯგუფს მოსკოვში, ოდესაში და შესთავაზეს, ჩართულიყვნენ ამ პროცესებში. დიდი თანხაც შეაძლიეს, მაგრამ უარი მიი-

დასასრული 4-მპ.

„როდესაც ხალხზე ხომ უნდა იფიქროს ვინმე?...“

ივაზა პაჭკორია ფოთი

რედაქციას დაუკავშირდა მკითხველი, რომელმაც გეთხოვა გავერკვია, რატომაა ქალაქში ოთხი ავტოსადგური და რატომ უქმნიან დისკომფორტს მგზავრებს მეპატრონეები: „ბაზარში რომ ვივაჭრო და მერე სოფელში ვაბრუნდე, ან ტაქსით უნდა წავიდე სადგურში, ან ჩანთებით დატვირთულმა ფეხით თითქმის ერთი კილომეტრი გავიარო. ადრე ბაზართან იდგნენ სოფლის ავტობუსები და არ იყო საჭირო დამატებითი სახსრებისა და ენერჯის ხარჯვა. რა ხდება დღეს? ყველგან და ყველაფერში ქაოსი როგორ უნდა იყოს? სოფლის ავტობუსები ბაზართან უნდა იდგნენ, ვინ ჰკვიანმა შემოიღო მათი სადგურში გადაყვანა, გამაგებინეთ“.

ავტოსადგურის საკითხი თითქმის ყველა ქალაქში მტკივნეულად დგას და ის მორგებულია არა მგზავრზე და მის კომფორტზე, არამედ მეპატრონის კეთილ ნებაზე. 2013 წლამდე ფოთში ორი სადგური ფუნქციონირებდა - ბაზრის მიმდებარე ტერიტორიაზე, საიდანაც ავტობუსის მძღოლები ემსახურებოდნენ მიმდებარე სოფლებს მისასვლელად და იყო საქალაქოც, საიდანაც რეგულარულ რეისებს აწარმოებდნენ

სხვადასხვა ქალაქის მიმართულებით. დღეისათვის ამ ორი სადგურის გარდა წარმოქმნილია კიდევ ორი თვითნებური სადგური - ბაზრის მიმდებარე ტერიტორიაზე, სამარშუტო ტაქსების განერებასთან და ეგრეთწოდებული ბათუმის განერება.

ბაზრის მიმდებარე ტერიტორიაზე არსებულ ქაოსურ მდგომარეობას არ უარყოფს ადგილობრივი ხელისუფლებაც. თუმცა როგორც არქიტექტურისა და ზედამხედველობის სამსახურის უფროსმა და ვიდეოგრაფმა გვითხრა იგეგმება როგორც გარევაჭრობის ასევე მიმდებარე ტერიტორიების მოწესრიგება, „ამჟამად ბაზრის ტერიტორიაზე ქაოსური მდგომარეობაა. მიმდინარეობს, როგორც გარევაჭრობის ასევე მიმდებარე ტერიტორიების მოწესრიგების საკითხზე მუშაობა, ეს ეხება ქაოსურად განლაგებულ სამარშუტო ტაქსებსაც“ - აცხადებს ჯგერენია.

„აკა 2002“-ის დირექტორი მიმოხა აშორთია მეორე ავტოსადგურის მფლობელ დავით შონიას ადანაშაულებს: „საკაშვილის დროს შონიამ რომელიც ასევე კერძო ავტოსადგურის მფლობელი იყო, მძღოლების ნაწილი მუქარით გადაიყვანა ჩვენი ავტოსადგურისაკენ. ერთადერთი სუფსა ლანჩხუთის ავტობუსის მძღოლები შეეწინააღმდეგნენ და არ დაემორჩილნენ მის მუქარას.

ეს არის კერძო სადგური. რამდენიმე წლის წინ 28 ავტობუსი თუ სამარშუტო ტაქსი იდგა აქ. 25 წლის განმავლობაში ისინი ჩვენთან დებდნენ ხელშეკრულებას და ვთანამშრომლობდით. დღეს კი სულ რამდენიმე სამარშუტო ტაქსი შემორჩა, ისიც გურიის მიმართულებით. სხვა დანარჩენი ცენტრალურ ავტოსადგურში გადავიდა“- გვითხრა „აკა 2002“-ის დირექტორმა მიმოხა აშორთიამ. შონია აშორთიას ბრალდებას აბსურდულს უწოდებს,

„საკაშვილის დროს, ნაციონალურმა გადაწყვეტილებამ ავტობუსი ავტოსადგურში უნდა იდგესო. ბაზართან მაშინ ძალიან ქაოსური მდგომარეობა იყო, მანქანების დასადგომი ადგილი არ იყო. ერთ კაცს მანქანა დაეჯახა და დაშავდა, მეორე გარდაიცვალა, ამიტომ გადაწყვიტეს ავტობუსების სადგურში გადაყვანა, თან მაშინ მე არ ვმუშაობდი და რა შუაში ვარ საერთოდ. ავტობუსების გადაყვანა ავგისტოს თვეში მოხდა მე ოქტომბერში მოვედი. სოფლის ავტობუსები

მაინც დღანან ბაზართან და რა პრობლემაა.“ შონია პრობლემას არც პარკირების ადგილას დაყენებული ავტობუსებში ხედვს, უფრო მეტიც, მისი თქმით მეზავრებისათვის ხელსაყრელი პირობების შექმნის გამო აქვს დათმობილი პარკირების ადგილი, „სახელმწიფომ აუქციონით გადმოშვა ეს ტერიტორია და ვახდენთ პარკირებას. იქ გამოყოფილია ადგილები სამარშუტო ტაქსებისთვის, ტაქსების და მანქანებისთვის და ამაში

დასასრული 4-მპ.

გაზეთი „მთავარი თემა სამეგრელოში, ახსნაღეს კონკურსს ქალბატონებისათვის სახელწოდებით „ნარმატაბული ქალი 2018.“

კვირფასო ფოთილანო ჩვენი გაზეთის მეშვეობით შესაქმლავთ თანად აირჩიოთ ნარმატაბული ქალი. ამისთვის გთხოვთ მოგვანოვოთ

ინფორმაცია იმ ქალბატონების შესახებ, ვინც ნაზინიანი სურათი ნარმატაბული საქმეებით გამოირჩევიან.

ჩვეულთა კანდიდატები შეგიძლიათ მოგვანოვოთ რედაქციაში, ან დაგვიჩვენოთ, გამოგვიჩვენოთ ელექტრონულ ფოსტაზე: mtavaritsamegrelishi@gmail.com

ნარმატაბული კანდიდატების შერჩევა მოხდება კონკურსის სახით. გაზეთში დაბეჭდილი სახელწოდებით გთხოვთ მოგვანოვოთ ნარმატაბული ქალი.

ამჟამად გთავაზობთ კონკურსანთ ქალბატონს ჯული ქილიფთას

ჯული ქილიფთასი: „სხოვრებაში სირთულეების არ მეშინია,“

თქვე გაგაქვს ფოთი

ჩვენს დღევანდელ რუბრიკას აგრძელებს ქალბატონი, რომელმაც შეძლო სრულ პარმონიაში მოეყვანა კარიერა და ოჯახური ცხოვრება, რაც, ვფიქრობ, მისი უდიდესი პასუხისმგებობის გრძობის დამსახურებაა. ქალბატონი ჯული ქილიფთასი საზოგადოებრივ ცხოვრებაში აქტიურადაა ჩართული, ამავე დროს უახლოესი წრისთვის ნაცნობი, ძალიან საინტერესო და მიმზიდველი ადამიანია. ოჯახში მოფუსფუსე, მოსიყვარულე დედა და მეუღლე. ძალიან უბრალო, მოწესრიგებული და უბადლო მსახურბე.

„ლანხუთში“ დავასრულე პირველი სკოლა- გიმნაზია წარმატებით და სწავლა გავაგრძელე სახელმწიფო უნივერსიტეტში ეკონომიკის მეცნიერების კუთხით. მეორე კურსის სტუდენტი ვიყავი, როცა დავოჯახდი. უნივერსიტეტის დასრულების დროს მეორე ბავშვს ველოდებოდი. ვიყავი ოჯახში ბავშვების აღზრდით დაკავებული აქტიურად. სამი შვილი მყავს, პირველი შვილი სტუდენტია, შუათანა სკოლას წელს ამთავრებს ოქროს მედალზე, მესამე კი მეშვიდე კლასშია. მესამე შვილი რომ შევიყვანე საბავშვო ბაღში, დავიწყე ფიქრი, რომ უნდა ჩავართულიყავი საზოგადოებრივ ცხოვრებაში, მანამდე არც მიფიქრია რადგან ჩემთვის ბავშვების აღზრდა პრიორიტეტი გახლდათ და არის, რა თქმა უნდა. სამსახური დავიწყე საოფისე პროგრამებით. როდესაც დავფიქრდი, სად ვხედავდი ჩემს თავს, იყო ბუღალტერია. საბუღალტრო კურსები არ გამოვიდა, ნიკორაში გამოცხადდა ვაკანსია და დავიწყე მუშაობა 2008 წელს. ეს გახლდათ ჩემი პირველი სამუშაო გამოცდილება. სამსახურის პარალელურად ვსწავლობდი ბიზნეს სკოლაში. ვცდილობდი გამეყო კურსები, რომელიც პროფესიულად გამზრდიდა და შემიძნელდა მეტ ცოდნასა და კვალიფიკაციას ამომადგებდა. ერთგვარი დაკარგული დროის ანაზღაურება იყო ჩემი მხრიდან. ამ პერიოდში გამოცხადდა ვაკანსია შემოსავლების სამსახურში, გავიარე გასაუბრება ტესტირება წარმატებით და შემდგომ სწავლება გავიარე

პოლიციის აკადემიაში სამი თვით. ძალიან რთული იყო იქ სწავლა იმ კუთხით, რომ სამხედრო რეჟიმში გვიწვედა ცხოვრება, დილით მოწიფობა, საღამო, სპეციალური ფორმა, ქუდი. ძალიან რთული, მაგრამ საინტერესო იყო. ხშირად შენატრება იქ გატარებული პერიოდი. ხშირად ვამბობ, რომ მამაკაცებისთვის სავალდებულოა სამხედრო სავალდებულო სამსახურის გაგება, ქალბატონებისთვის კი კარგი იქნებოდა, რადგან ვთვლი, რომ ყველა ადამიანისათვის საინტერესო, გამომცდელი იქნებოდა სამხედრო ცხოვრებით ცხოვრება, იქაური წესები, წესრიგი. ეს ყველაფერი ხელს გიწვობს, ცხოვრება სხვა მხრით დაინახო და დროის ფასს სწავლობ უმეტესად. ათვიცნობიერება, ცხოვრებისგან რა დავალებები გაქვს მიღებული და ზოგადად, აწესრიგებს ადამიანის ცხოვრებას. ამის შემდეგ მუშაობა დავიწყე ოფიცრად, რეგიონული ცენტრი იყო ადრე ეს სამსახური, მოხდა რეორგანიზაცია. ვიყავი კამერალურ შემოწმებაში, შემდეგ გადავიდა ქუთაისში და დიდი ორგანიზაციის მერე გადავედი ქუთაისში მეც, აუდიტის განყოფილებაში ვმუშაობდი. 5 თვის შემდეგ ცენტრალიზება თბილისში მოხდა. გადავედი. სადაც ერთი წლის განმავლობაში ვმუშაობდი აუდიტის სამსახურში. გაუსაძლისი იყო ასე ცხოვრება - მე თბილისში, ჩემი ოჯახი ფოთში. ამიტომ გადავწყვიტე ფოთში დაბრუნება და მთავარ ბუღალტრად დავიწყე მუშაობა „პრაიმ ბეტონში“. 2013 წლიდან დღემდე კი ვმუშაობ შემოსავლების სამსახურის სერვისების ცენტრის ხელმძღვანელად. ყველანაირად ვცდილობ, აქ მომუშავე თითოეულ ადამიანს კომფორტული გარემო შევუქმნა, ურთიერთობა ძალიან კარგი და მეგობრული გვაქვს. საბუღალტრო სფეროში მუშაობის გამოცდილებამ გამიადვილა მუშაობა აქ მომუშავე ბუღალტრებთან და ხშირად მეუბნებიან კიდევ - როგორ გეხმის ჩვენიო. არის ტერმინოლოგია, რომელიც საერთოა და გამოყენებადი არის დღესაც ამ პოზიციაზე. ამ წლებში განმავლობაში არ ყოფილა შემთხვევა, რომელიმე ჩვენს „გადამხდელს“ უარყოფითად შეეფასებინა ჩვენი მუშაობა. პირიქით მაღლობის წერილებიც კი დაუტოვებთ.

ცხოვრებაში არის ეტაპები, როდესაც ხვდები ისეთ ადამიანებს რომლებიც მუდამ შენთან რჩებიან და მერე მთელი ცხოვრება მოგვევლიან. ასეთები არიან ჩემი ია, ზაზა, რომლებმაც ბავშვობის სურვილები, განცდები გამიცოცხლეს. მაღლობა უფალს რომ შინაგანად მაქვს ნება თუ ნიჭი ადამიანებს ელემენტარული ყურადღება მივაქციო, გავითავისო მათი გასაჭირი. მაბედნიერებს, როცა ვინმეს ვხვდარები. ძალიან დიდი ბედნიერებაა ჩემთვის, რომ ვარ ფონდ, „ქველმოქმედი-2015“-ის ერთ-ერთი დამფუძნებელი. -როგორ შეათავსებ ოჯახი და კარიერა. რისი დათმობა მოგიხდათ? -მთავარი ნებისმიერ დროს ოჯახია, ძალიან რთული იყო ის პერიოდი, როდესაც მე თბილისში ვიყავი და ჩემი ოჯახი აქ. ბავშვებთან გამუდმებულ სატელეფონო რეჟიმში ვიყავი ჩართული. დღესაც შუადღეს, შესვენების პერიოდში, მათთან ვიყო, ნაბოლარას გაუვარო სკოლაში, წამოვიყვანო, ვისადილოთ ერთად ჩემთვის ძალიან მნიშვნელოვანია. ყველაფერზე მეტი ღირებული ჩემთვის ოჯახია და დრო, რომელიც ოჯახისგან შორს გავატარებ ძალიან მტკივნეულია. დიდ დათმობად ჩათვლი ჩემს ცხოვრებაში იმ დროს, რომელიც, კარიერას, სამსახურს, დავუთმე. ცხოვრებას, თავისი, ეტაპები გააჩნია და ალბათ ეს ის ეტაპი იყო, როდესაც ყველას ერთად უკეთესობისთვის მივგვეღო. -წარმატებისკენ მიმავალი პირველი ნაბიჯები... -მასხენდება, პირველად რომ მიყვარდი სამსახურში, ფინანსური მეზღვერი იყო ვალერი ახალაია, ვინც გამესაუბრა. მასსოვს, მან ისეთი მაგალითი მითხრა, თითქოს სახლისო, მაგრამ ჩასაფიქრებელი. ძალიან დიდი ცოდნა მივიღე ნიკორაში მუშაობის პერიოდში, მთელი დასავლეთის ბუღალტერია მანდ კეთდება და აუდიტშიც რომ დავიწყე მუშაობა, უამრავი საბუთო შემოდინდა, ზღვა მასალა. ჩემთვის სირთულეს არ წარმოადგენდა, მე თვითონ ვამუშავებდი ერთ თვეში უპრობლემოდ. ნიკორას ამ გამოცდილებამ სხვა სამსახურებში მეტი შესაძლებლობის გამოვლენის საშუალება მომცა, სირთულეების არ მეშინია ცხოვრებაში... - დევიზი, რითაც ხელმძღვანელობთ ცხოვრებაში -ძირითადად, ჩემი სახელმძღვანელო პრინციპია მუშაკებების პრინციპი - ერთი ყველასათვის და ყველა ერთისათვის. ამ სამ-

სახურში ძალიან პროფესიონალი თანამშრომლები მყავს, ერთიანი გუნდი ვართ. მათ აქვთ ჩემი იმედი და მე მათი. ყველანაირად ვცდილობ, სამსახურში შევქმნა კომფორტული სივრცე, სადაც თავს კარგად იგრძნობენ. ძალიან მეგობრულად ვმუშაობ. მიმანია, რომ მეგობრულ და ნორმალურ გარემოში საქმეც უფრო ხარისხიანად კეთდება. - მოგონება, რომელიც არასოდეს დაგავიწყდებათ -ჩემი ცხოვრების წარუშლელი, მწარე და ტკივილიანი მოგონება მამანქმის გარდაცვალებაა. 13 წელი გავიდა მას შემდეგ, მაგრამ ტკივილი ისევ ისეთია. დამრჩა მისგან უამრავი შეგონება, დარიგება, რომელიც სულ მასსოვს და ხშირად გამომდგომია მისი დარიგებები. მამამ დამიტოვა ცხოვრების შეცნობის უნარი. დამიტოვა ოჯახური ტრადიცია, რომელიც აერთიანებს ოჯახს, თბილსა და ყურადღებებს, მყუდროს ხდის მას, მაგალითად ერთად სადილობა. მასსოვს, პატარები როცა ვიყავით, ველოდებოდით მამიკოს მოსვლას და მერე მივირთმევედით, დღესაც ასე ვარ - მიყვარს ოჯახური, მყუდრო გარემო. ჩემს ცხოვრებაში კიდევ ერთმა პიროვნებამ დიდი კვალი დატოვა - ბიზნეს სკოლაში სწავლის პერიოდში აკაკი სონგულაიამ, რომელიც იმ დროს საგადასახალოდო ხელმძღვანელი

იყო, დიდი შთაბეჭდილება მოახდინა ჩემზე. როდესაც გავდიოდით საგადასახალო კოდექსს. ძალიან ნიჭიერი პიროვნება იყო, ძალიან მომხიბლა მისმა განსწავლულობამ. მან მიბიძგა, მეცადა თავი ახალ სფეროში, ასე აღმოვჩნდი საგადასახალო მიმართულებით. -სად ხედავთ თავს წლების შემდეგ -არ ვიცი. ამაზე ჯერ არ მიფიქრია, იმდენად დატვირთული და აქტიური ცხოვრებით ვცხოვრობ, ვფიქრობ ჩემი შვილების მომავალზე. საბოლოო ჯამში, ალბათ, ოჯახში მოფუსფუსე კარგი მოსიყვარულე ბებია ვიქნები (ვღიმიება). ჩემი მეუღლე მეფუტკრეა, გვაყავს ფუტკრის ოჯახი, რომელსაც ვამთაბარებთ და ღრმა მოხუცებულობაში მე და ვია ვიქნებით კარგ ბუნებაში, ჩვენთვის მყუდროდ. -საყვარელი საქმე -ხელსაქმე მიყვარს ძალიან - ქსოვა, კერვა. ჩემი პატარებისთვის შემიკურია, როდესაც სახლში ვიყავი და არ ვმუშაობდი, ასევე ვხატავ. ზღვა არის ჩემი სტიქია, ძალიან კარგად ვეკურავ. -რას ურწევდით ქალბატონებს - ვურწევ. გამოიყურებოდნენ მუდამ მომხიბლავად, იყვნენ ბედნიერები. გასაგებია, რომ ბედნიერება გარემოებას მოაქვს, მაგრამ გარემოებასაც შექმნა უნდა. თავად უნდა შექმნან ბედნიერი გარემო.

Three identical boxes for the 'Narmatubuli Woman' competition. Each box contains the text: 'კონკურსი „ნარმატაბული ქალი,“ კონკურსანტის სახელი და გვარი ჩვენი მისამართი: ფოთი, 26 მაისის 7'.

ბავშვთა საფეხბურთო სკოლა წლებია სპეციალურ მდგომარეობაშია

ინაზა პაჭორია ფოთი

ათეული წელია, ფოთში ფეხბურთი სპეციალურ მდგომარეობაშია. საკრებულოს თავმჯდომარისა არ იყოს - „ფოთელებს მხოლოდ აკვანი დაგვრჩა“. სპეციალისტების თქმით, ფოთში ფეხბურთის განვითარებისათვის აუცილებელია საბავშვო ფეხბურთის განვითარება. აქ კი მდგომარეობა გაცილებით სავალალოა. პატარა ფეხბურთელებს თამაში პირდაპირ წყალში უწევთ, რადგან სტადიონზე წყალი დგება. გასულ თვეს სოციალური ქსელი აჭრელბული იყო საფეხბურთო სკოლის, ეგრეთწოდებული მალანის სტადიონზე ჩატარებული საფეხბურთო მატჩის ფოტოებით, სადაც ახალგაზრდები პირდაპირ წყალში თამაშობდნენ. კომენტარებში მოთამაშეები გმირ ფეხბურთელებად კი მოიხსენიებოდნენ. საფეხბურთო სკოლის მოსწავლეები მოედანზე ნოემბრიდან აპრილამდე ვარჯიშს ვერ ახერხებენ, რადგან ამინდი ამის საშუალებას არ აძლევს. საფეხბურთო სკოლაში არ არის გამართული ინფრასტრუქტურა. უფრო უპრიანი იქნება, თუ ვიცვით, რომ ინფრასტრუქტურა საერთოდ არ აქვთ. მშობელს პირველივე შესაძლებლობისთანავე ბავშვები სხვადასხვა ქალაქების საფეხბურთო სკოლებში გადაყავთ. მიუხედავად ასეთი ინფრასტრუქტურისა, გასულ წელს საფეხბურთო სკოლის ორმა გუნდმა პირველი ადგილი აიღო, ორმა გუნდმა მეორე, ერთმა კი მესამე.

წლებია ისმის კითხვა - რა ეშველება საფეხბურთო სკოლას. იცვლება ცენტრალური და ადგილობრივი ხელისუფლება, მაგრამ პასუხი ყოველთვის უცვლელია - ბიუჯეტი არ გააძლევს ამის საშუალებას.

საფეხბურთო სკოლის დირექტორი ალექსანდრე ეფრემიძე იმედს არ კარგავს, რომ ცენტრალური სტადიონის აშენების შემდეგ, ადგილობრივი ხელისუფლება ბავშვთა ფეხბურთზეც იზრუნებს: „იმედი მაქვს, ცენტრალური სტადიონის შემდეგ სკოლაზეც იზრუნებენ, თორემ ფოთის „კოლხეთი 1913“ საერთოდ არ ეყოლება სკოლიდან მომარაგება (თუმცა არც კლუბის ხელმძღვანელობა დაინტერესებული ადგილობრივი ფეხბურთელებით). ყველაფერი იწყება ფუნდამენტიდან. ამიტომ ბავშვთა ფეხბურთის მეტი ყურადღება უნდა მიექცეს. ჩვენი მოვალეობაა, აღვზარდოთ ფეხბურთელები. ვინ

სად ითამაშებს, ეს მათი ნებაა. კლუბში მხოლოდ სამი მოსწავლე ვარჯიშობს, დანარჩენი ბავშვები სად არიან გაფანტულნი, არ ვიცი, ზოგმა საერთოდ მიატოვა ფეხბურთი, ზოგი სხვადასხვა ქალაქის კლუბებში ვარჯიშობს, კლუბი კი ლეგიონერებითაა დაკომპლექტებული. ლეგიონერების ჩამოყვანა კლუბის საქმეა, მაგრამ ჩამოყვანილები შედეგზე უნდა იყვნენ ორიენტირებული“.

ეფრემიძის განმარტებით, მოსწავლეთა მიგრაცია სხვადასხვა სკოლებში თუ კლუბებში ფოთის საფეხბურთო სკოლაში არსებულმა (არარსებულმა) ინფრასტრუქტურამ გამოიწვია. იგი ასევე შეეხო მარტივობის ახალაშენებულ აკადემიას. მისი აზრით, უპრიანი იქნებოდა, თუ აკადემია ფოთში აშენებოდა. ხოლო ის მოსაზრება, თითქოს ეს აკადემია ფოთში უნდა აშენებულიყო, მაგრამ ადგილობრივი ხელისუფლება არ დაეთანხმა, უარყო: „7 წელია, აქ ვმუშაობ და ინვესტიციაზე საუბარი არ გამიგია. ჩემი მუშაობის პერიოდში ძალიან ბევრი ბავშვი გადავიდა სხვა კლუბებში, სკოლებსა და აკადემიაში. წელს რამდენიმე ბავშვი მარტივობის აკადემიაში გადავიდა, რომელიც თბილისის დინამოსა და ფეხბურთის ფედერაციის თანადაფინანსებით აშენდა. რამდენადაც ჩემთვისაა ცნობილი, მარტო „დინამომ“ 120 ათასი ლარი ჩადო. ჯერ ამ პირობებში საკმაოდ კარგი შედეგი გვაქვს და წარმოიდგინია, ეს თანხა აქ რომ ჩადო ვინმეს, როგორი შედეგები გვექნებოდა. ხუთი გუნდი გვყავს და სამეგრელო-ზემო-სვანეთის ჩემპიონატზე სამი ჩემპიონი მაინც გვყავს. თუ აღმოსავლეთში თამაშის საშუალება მოგვეცემა, იქაც კარგ შედეგებს ვაჩვენებთ. თუ სადმე უნდა გაკეთებულიყო აკადემია, ფოთში უნდა გაკეთებულიყო, რადგან აქ ყველანაირი ბუნებრივი პირობაა. ადრე 300 ბავშვიც კი გვყავდა. დღეს სიით 230 ბავშვი გვყავს, მაგრამ მოძრავია ეს სიაც. შეიძლება დღეს მოვიდეს და ერთი თვე საერთოდ არ გამოჩნდეს, ან პირიქით ორი ბავშვი დაგვემატოს. ჩვენ ყველას ვარუგისტრიბოტო, მაგრამ იმულებულს ვერ ვხდით მშობელს და მოსწავლეს, იაროს სკოლაში“.

ეფრემიძე თვლის, რომ საფეხბურთო სკოლაში ბავშვების „დასაკავებლად“ გამართული ინფრასტრუქტურის არსებობაა საჭირო: „ბავშვებმა დღეს კარგად იციან, როგორია ევროპულ ქვეყნებში საფეხბურთო სკოლები. ბავშვს სჭირდება მოედანი, ტრიბუნა, მშობელს უნდა შეეძლოს დასწრება.

აქ რომ მოდიან და სრულიად საპირისპირო მდგომარეობა ხდებათ, ძნელია მათი აქ განერება. ამიტომ ძალიან ბევრი სხვა სპორტშიც გადადის. წელს ოთხი წამყვანი ფეხბურთელი გადავიდა მარტივობაში“.

როგორც ეფრემიძე ამბობს, ინვესტორის მოძიება თავად არ უცდია, მაგრამ საკუთარი საქციელით ცდილობდა სხვებისათვის მაგალითი მიეცა: „4 წელი ხელფასი სახელში არ წამიღია. ჩემი სრული ხელფასი ხმარდებოდა სკოლის ინფრასტრუქტურის კეთილმოწყობას. თუმცა არც დანახა და არც დააფასა ვინმემ. თუ სურვილი არ იქნა, ძალით ვერავის დააძალებ, ფეხბურთს ამოუდექი გვერდითო. არავის არ გაუკვირდება, რომ 40 წელი სკოლას წყალი არ ქონდა. ერთ დღეში ჩავრთე წყალი და 600 ლარი დამიჯდა. ელექტრო კაბელები გამოვცვალე, რადგან საკმაოდ ძველი იყო. ზოგჯერ გამათბობელს ვრთავთ. ვეიყენია ასევე წყლის გამათბობლები, მაგრამ საკმაოდ ბევრს წერს და იმის ფუფუნება არ გვაქვს, თვეში 300 და 400 ლარი ვიხადოთ, ამიტომ ყოველდღე ვერ ვრთავთ“.

ეფრემიძის აზრით, ქალაქს ფეხბურთის განვითარებისათვის სოლიდური თანხების გამოყოფის საშუალება არ აქვს და თუ სახელმწიფო ფეხბურთის განვითარებისათვის თანხებს გამოყოფდა, ეს ფოთში უნდა მომხდარიყო: „დღეს სკოლის გასამართად 5 მილიონი ლარი მაინც არის საჭირო. ქალაქის ბიუჯეტით კი ძნელია ამის გაკეთება. უნდა გაკეთდეს ერთი ბუნებრივი და ერთი ხელოვნური სტადიონი, ასევე ქვიშის სტადიონიც, ასევე დრენაჟი. თუ ფეხბურთის განვითარებისათვის ზრდა ფოთიდან არ დაიწყო, რუსთავეში, ლაგოდეხში და მარტივობაში ამის გაკეთებას რა აზრი აქვს? ფოთი არის ფეხბურთის სამშობიარო, რომელიც ჩაკეტილია. იყო დრო, როდესაც საქართველო ესპანეთს 3:0 უგებდა, მაგრამ იქ კოსმოსური სიჩქარით განვითარდა ფეხბურთი, აქ კი იმ დონეზე ვერ დარჩა, ის კი არაა, უფრო დაბლაც ჩამოვიდა. ფოთში კი არ ვმუშაობთ, ვწვალბობთ“.

ფეხბურთის სკოლის დირექტორი თვლის, რომ თუ ადგილობრივი გუნდის უმრავლესობა ფოთელები იქნებიან, ეს ერთ-ერთი გზა იქნება ახალგაზრდების მოზიდვისათვის, მით უმეტეს მაშინ, როცა ლეგიონერებით დაკომპლექტებული „კოლხეთი 1913“ ლიგაში ბოლო ადგილზეა: „თუ ფოთს ეყავს გუნდი, იქ უმეტესობა ფოთელი უნდა იყოს. მაშინ შევქმ-

ნათ ახალი გუნდი. ერთი დაძახება და გუნდს შევკრებ. როდესაც ლეგიონერი მოგყავს და მაღალ ხელფასს უხდი, შედეგიც უნდა დადოს და სანახაობაც აჩვენოს. მირჩევნია, 7:0 წააგონ ფოთელმა ფეხბურთელებმა, ვიდრე ლეგიონერებმა 5:0“. ამ მოსაზრებაში ეფრემიძეს ალბათ 99% დაეთანხმება, 1% კი იქნება ის, ვის ინტერესებდა ლეგიონერების ჩამოყვანა შედის.

„ბავშვთა ფეხბურთში კატასტროფული მდგომარეობაა და ამის გამოსწორება მხოლოდ ცარიელი დაპირებაა ადგილობრივი ხელისუფლებიდან“ - აცხადებს საფეხბურთო სკოლის ყოფილი დირექტორი, „კოლხეთი1913“ ყოფილი მთავარი მწვრთნელი ზაზა ინიაშვილი: „ყველაზე მოუწესრიგებელი საფეხბურთო სკოლის ინფრასტრუქტურა ფოთშია. ნოემბრის დასაწყისიდან მარტის შუა რიცხვამდე ბავშვს ფეხბურთზე ვერ მიიყვან, რადგან არანაირი პირობა არ აქვს სავარჯიშოდ და ამაზე არავინ ფიქრობს. ცენტრალური სტადიონის მშენებლობა კარგია, მაგრამ ეს იგივეა, სახლის მშენებლობა სახურავიდან დაიწყო. ჯერ ბავშვებს უნდა მოუწყო ინფრასტრუქტურა, რომ „კოლხეთს“ და საქართველოს ნაკრებს გამოადგენ. სკოლაში არის იმდენი ტერიტორია, რომ გაკეთდეს როგორც ხელოვნური, ასევე ბუნებრივსაფარიანი სტანდარტული სტადიონი. ვიძახით, ფოთი ფეხბურთის აკვანიაო, მაგრამ სად ჩანს, რომ აკვანია?“ ინიაშვილის აზრითვე, შეიძლება ბიზნესმენების დაინტერესებაც. თუ რატომ არ დაინტერესეს ამდენი წლის განმავლობაში ისინი, ინიაშვილი ამბობს, რომ ადგილობრივი ხელისუფლება არ იყო დაინტერესებული.

ეგრეთ წოდებული მალანის სტადიონზე მდგომარეობის გაუმჯობესების გაცილებით მარტივ ხერხზე საუბრობს სპორტის განყოფილების უფროსი გიგლა ბახტაძე. მისი აზრით, მალანის სტადიონის ირგვლივ უნდა გაიწმინდოს წყლის საწრეტი არხი და შეუერთდეს რიონს: „არხის გაწმენდამდე სტადიონის მოზინვას აზრი არ აქვს. იქ წყალი მაინც დადგება. რამდენადაც ცნობილია, უკვე დაგეგმილია არხის გაწმენდა“.

კითხვაზე თუ სტადიონის პრობლემა მხოლოდ არხის გაწმენდით გადაწყვეტილია, ამდენი წლის განმავლობაში ბავშვები წყალში რატომ თამაშობენ და რატომ არ მოგვარდა ეს პრობლემა მაინც. ბახტაძეს ამაზე პასუხი აქვს - არ ფუნქციონირებდა სატუმბი სადგური, რომელიც ამჟამად ამუშავებულია.

რა გარეგნითი და შარყოთუთი თვისებები აქვს ყავას? რამდენი ჭიქა ყავის მიღებაა რეკომენდირებული ერთი განმავლობაში ?

შეიძლება ითქვას, რომ დღეს-დღეობით იშვიათად თუ შეხვდებით ადამიანს, რომელიც ყავაზე დამოკიდებული არაა. ყავამ იმდენად დიდი ადგილი დაიკავია თითოეული ჩვენგანის ცხოვრებაში, რომ ამ “უკვდავების სითხის” გარეშე ცხოვრება ვეღარ წარმოვიდგინო, ჩვენი დილა ხომ იწყება და მთავრდება ყავით. ხშირად ადამიანი მასზე იმდენად დადამოკიდებულია, რომ თუ დაღვევა ვერ მოახერხა ეწყება თავის ტკივილი, სისუსტე, თავბრუსხვევა და ყავის დაღვევის საშინელი სურვილი იპყრობს, დაღვევისთანავე კი ყველანაირი სიმპტომი მაშინვე ქრება.

ყავასთან დაკავშირებით არსებობს მრავალი მოსაზრება, საიდანაც ზოგი მითია, ზოგიც რეალობა. იმის გასაგებად, თუ რომელი მოსაზრებაა მცდარი და რომელი ჭეშმარიტი გთავაზობთ მისი როგორც დადებითი, ისე უარყოფითი თვისებების ჩამონათვალს:

1. ცნობილია, რომ კოფეინისა და გლუკოზის ერთობლიობა ააქტიურებს

ტვინის უჯრედებს, რაც ახანგრძლივებს ჩვენ შრომის უნარიანობას

2. ექიმების რჩევით ყავის დილით, უზმოზე დაღვევა არარეკომენდირებულია, რადგან იგი იწვევს კუჭის გათიზიანებას

3. ცნობილია, რომ ხსნადი ყავა შედარებით დიდი რაოდენობით შეიცავს მავნე ნივთიერებებს, აქედან გამომდინარე მისი ხშირი მიღება რეკომენდირებული არ არის

4. ყავის მიღება ხშირ შემთხვევაში აყუჩებს თავის ტკივილს, ხსნის სტრესს, დაძაბულობას

5. ყავა აუმჯობესებს მესხიერებას, შრომისუნარიანობას და დადებითად მოქმედებს ჩვენ ხასიათზე

6. კოფეინის ზემოქმედებით ღრმავდება და ხშირდება სუნთქვა, ძლიერდება გულის მუშაობა, ფართოვდება თავის ტვინის, თირკმელებისა და გულის სისხლძარღვები

ნათესაურის ხილი და მათი სასარგებლო თვისებები

ყველას უნდა ჰქონდეს ინფორმაცია სხვადასხვა ხილის უნიკალურ თვისებებზე, რომლებიც ზოგჯერ მედიკამენტებსაც კი ჯობია და რაც მთავარია, ხილი მედიკამენტებისგან განსხვავებით ძალიან გემრიელია.

გარგარი – შეიცავს დიდი რაოდენობით რკინას არის ძალიან გემრიელი და სასარგებლო ხილი. რეკომენდირებულია ანემიის და გულსისხლძარღვთა დაავადებების დროს. ასევე კარგია ხველის დროსაც. ყველაზე განსაკუთრებული თვისება ისაა რომ ადამიანს იცავს ფილტვის კიბოს დაავადებისაგან. მწიფე გარგარში ნაკლები კალორიაა. ასე რომ ვისაც ეს უნიკალური ხილი გიყვართ ძალი-

ან კარგია მას ნამდვილად ძალიან მაგარი თვისებები

ნესვი – ერთ-ერთი მიზეზი იმისა თუ რატომ ნესვი არის ის რომ ნესვი უმრავლესობას არ მიაჩნია სასარგებლო ხილად თუმცა ნესვი არის 17 ჯერ მეტი რკინა ვიდრე რძეში გარდა ამის ამას შეუძლია ღვიძლისა და კუჭის ნებისმიერი დაავადების განკურნება. ვისაც აქვს გემოგლობინის პრობლემა უნდა მიმართოს ნესვს რადგან ნესვი გემოგლობინის საუკეთესო საშუალებაა.

საზამთრო – ნესვის მსგავსად მიიხნევა უსარგებლო ხილად, მაგრამ გეტყვით, რომ საზამთრო მისი სამკურნალო თვისებებით გამორჩეულიც კია. იგი საუკეთესო საშუალებაა სიმსუქნის უშვილობის ცჰეპატიტის ანემიის და გულის დაავადების დროს.

ქლიავი – შეიცავს ბ ვიტამინს ქლიავი ხსნის დადღობას აუმჯობესებს ძილს და ნერვულ სისტემას. ასევე ქლიავი გამოიყენება შეკრულობის დროს.

<p>ბაზეთის ხელმოწერა საქურადღებოდ! ერთი ნომრის ღირებულება ორგანიზაციებისთვის 1 წლით - 50 ლარი 6 თვით - 25 ლარი 3 თვით - 12,50 ლარი კარდაკარის პრინციპით გაზეთის გამოწერა მოქალაქეებისთვის 3 თვით - 6 ლარი იკითხეთ ბაზეთი თეატრალური</p>	<p>ბაზეთი „მთავარი თემა სამეგრელოში“ სამუშაოდ იწვევს სამეგრელოს რეგიონიდან ყველა ასაკის მქონე ადამიანებს ბაზეთის გამავრცელებლად და სარეკლამო აგენტებად კანდიდატების შერჩევა მოხდება გასაუბრებით. მოგვმართეთ შედეგ მისამართზე: ფოთი ნ.მ. ნინოს ქუჩა 3/19 ტელეფონი: 599 34 14 17</p>	<p>ბაზეთი „მთავარი თემა სამეგრელოში“ სტაჟირებაზე იწვევს სტუდენტებს, ახალგაზრდებს რომელთაც სურთ მიიღონ გამოსდილება ქურნალისტიკაში წარმატებული სტაჟირობები დასაქმდებიან ბაზეთში. დაინტერესებულმა პირებმა მოგვმართეთ მისამართზე: ფოთი ნ.მ. ნინოს ქუჩა 3/19 ტელ: 599 34 14 17</p>
--	--	---

ისარგებლეთ ბაზეთი “მთავარი თემა სამეგრელოში” უფასოთიანი მომსახურებით, განათავსეთ ბაზეთში განსხვავებული რაკლამები, მიღოსვანი. ოჯახის სამგლოვიარო განსხვავებული მიღოსვა- ჩვეულებრივი შრიფტით - ერთი ასო 5 თეთრი, სქალი შრიფტით - 7 თეთრი, პირველ გვერდზე - ორგანიზაციის, სურათიანი განსხვავებული: სამგლოვიარო - 15 ლარი, მიღოსვა - 10 ლარი, არაპოლიტიკური რაკლამა: მესამე გვერდზე - მთლიანი გვ. (100სმ2)-150 ლარი, ნახევარი (500 სმ2) - 75 ლარი; მეოთხედი (250სმ2)- 37.50 ლარი; მეხუთე გვერდზე: მთლიანი გვ. -130 ლარი; ნახევარი - 65 ლარი; მეოთხედი 32.50 ლარი. პირველ გვერდზე რაკლამა ხუთჯერ ძვირია, ვიდრე მესამე გვერდზე, ბოლოზე - სამჯერ ძვირია ვიდრე მესამე გვერდზე. პოლიტიკური რაკლამის ღირებულება ორგანიზაციის მრავალჯერად რაკლამებზე და ხელმოწერაზე გათვალისწინებულია ფასდაკლება. ბაზეთის გამოწერის მსურველებმა მიმართეთ სამეგრელოს რეგიონალური გამოსვლის ოფისს. ქ. ფოთი, ნ.მ. ნინოს ქ.3/ 2 ტელ: 0(493) 22-40-50; 5(99) 34 14 17.

თეატრალური თქვენი პრობლემების კვალდაკვალ

ნიშნით აღნიშნული სტატიები იბეჭდება რეკლამის უფლებით.